

К И Ї В

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ДВОМІСЯЧНИК

Ч. 5.

ВЕРЕСЕНЬ-ЖОВТЕНЬ

РІК IV.

Видає В-во „Київ“ (Б. Романенчук)

Редагує Колегія

Обкладинка С. Гординського

З М І С Т

Б. Нижанківський — Нічний гість ● Р. М. Рільке — Як прийшла до Росії зрада, Пісня про Правду, Пророк, 3 французьких поезій ● В. Шекспір — Сонети ● Сагію Гооші — Сім поезій ● Б. Нижанківський, З. Тарнавський — Проти поезії ● О. Теребус — До біографії Ю. Липи ● Б. Базилевич — З минулого Києва ● А. Радванський — З театральних споминів ● І. Алексевич — Листи перед прем'єрою ● Є. М. — З нотатника ● Г. Гюнтер — Краса сьогодні ● З листів до редакції ● Рецензії й огляди.

Передрук за дозволом редакції.

Просимо Шановних Передплатників конечно подавати кожночасну зміну своєї адреси і за зміну долучувати 10 ц. в поштових марках. Подаючи нову адресу, треба подавати і стару.

Адміністрація

К Y I W

№ 5.

SEPTEMBER - OCTOBER, 1953

VOL. IV.

The Ukrainian Literary and Art Magazine. Published Bi-monthly by

B. Romanenchuk. Editor Bohdan Romanenchuk.

Subscription: \$3.50 a year. Single copy 65 cents.

Entered as second class matter at the Post Office at Philadelphia, Pa.

Річна передплата \$3.50 — Окреме число 65 ц.

Address: KY1W 838 N. 7th St., Philadelphia 23, Pa.

Tel. WA 2-1699

Printed by "AMERICA", 817 N. Franklin Street, Philadelphia 23, Pa.

digitized by ukrbiblioteka.org

П О Е Т

Ти тікаєш, годино, без тями.
Помах крил твоїх палить огнем.
Тільки ж: що я з моїми устами,
що з ніччю мою, з днем?

Де місце, житло моє?
Любки й дому собі не найду я.
Кожна річ, що себе їй дарую,
багатіє й мене роздає.

З французьких поезій Рільке

*

Як Богу співаєш ти,
стрічаєш мовчання Бога.
Можеш ти підійти
до Бога лиш мовчазного.

Цей виміни незглибний чар
заодно нас бентежить,
він тільки янголів дар,
що нам не належить.

*

Що значила б ніжність ласк,
коли б не була спроможна,
лагідна й непереможна,
сповняти острахом нас?

Міць, захована в ній,
вища над все насилля,
коли надходить, не сила
ставити опір їй.

Переклав С. Гординський

Вільям Шекспір

С О Н Е Т И

LX

Неначе в морі хвилі нестриманні,
Години пробігають наших днів
Одна по одній в ревному змаганні
Пробитися до власних берегів.

І все народжене в обнові світла
Повзе до зрілости — її окрас,
Аж поки міць надщербиться розквітла
І дань свою розіб'є щедрий час.

Він юности гамує рвійні лети,
Врізає зморшки на чоло ясне,
Найкращі в світі нищить раритети, —
Його коса нічого не мине.

І тільки вірш мій римами дзвінкими
Твій образ від заглади берегтима.

LXXI

Смутись не довше, коли я помру,
Ніж поки дзвін печальною луною
Звістить людей, що в землю прастару
Я втік од світу мешкати з червою.

А також ці читаючи рядки,
Забудь про руку, що дружила з ними,
Як має тьмарити твої думки
Про мене спогад болями гіркими.

Тож вірш оцей проглянувши, минай
Моє ім'я тоді, немов незнане,
І не повторюй більш його — нехай
З моїм життям любов твоя зів'яне, —

Щоб світ лукавий сліз твоїх біду
Не висміяв, коли я відійду.

LXXXI

Чи я діждусь надгробок вам складати,
Чи ви мене побачите в труні, —
Згадки про вас не знатимуть затрати,
Коли не стане й сліду по мені.

Віки затерти образ вас безсилі.
Мене ж, як я піду, обійме тлінь,
Бо я лежатиму в простій могилі,
А ви в очах прийдешніх поколінь.

Мій ніжний вірш вам пам'ятником буде;
Він читачів незнаних ще позве,
І свідчення про вас повторять люди,
Як вимре світ, що в наші дні живе.

В людських устах, де вічний дух не гасне,
Мій твір з'єднав життя вам понадчасне.

СII

Люблю я більше, менше тільки вам
Помітно, як любов моя зростає:
Вона бо в того, мов продажній крам,
Хто скрізь її безмірно вихваляє.

Любов була нова нам навесні,
Коли її я славив без вагання.
Так Філомель розлунює пісні
В початку літа й мовкне в досягання.

Не через те, що літній чар потах,
Бо в ніч не прийде ще далека стужа,
Лиш музика, розлившись по гілках
В усіх довкіллях, робиться байдужа.

Так часом я спиняю власний спів,
Щоб він для вас набридлим не бринів.

Якщо нема новин, а те, що є,
 Було раніш, і розум нам щоднини,
 Як вимисел, повторно подає
 Народження колишньої дитини, —

Назад би я проглянути хотів
 Доріг п'ятсот у сонця перед нами
 І там знайти між скарбами майстрів
 Твій перший образ, творений словами.

Тоді б дізнався я, що давній світ
 Казав про чар твій, непідвладний тліні,
 Чи кращі стали ми, чи в них був цвіт,
 Чи прагнення лишилися нам незмінні.

Та певен я — всі вигадки хвали
 Майстрі колись для гірших роздали.

Переклади О. Зуєвського

Із японської поезії

Сагійо Гооші

С І М П О Е З І Й

I.

В човні моєму, що
 По соляних шляхах
 На повне море мчить,
 Я чую слабо
 Дикої гуски крик.

II.

Молитва, що біжить
 Із дзвону подзвоном,
 Де мій скінчився сон,
 Ло, десять раз я вимовляв
 Достойне ім'я.

III.

І якщо знаю я,
 Що дійсність завжди не
 Дійсна,
 Як можу я признати,
 Що сни є сни?

IV.

Наляканий
 Криком лиш одним
 Журавля, що спочиває
 Десь серед болота,
 Інші ж птахи теж кричать.